



ת"פ 40972/11/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מחמוד בן ג'יברין הזייל,נופר בת דוד דסיה

בית משפט השלום בבאר שבע

ז' חשוון תש"פ
05 נובמבר 2019

ת"פ 40972-11-18 מדינת ישראל נ' הזייל ואח'
תיק חיצוני: 234860/2017

לפני כב' השופט רון סולקין
מאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
על ידי ב"כ מתמחה סיביל לזרוביץ'

נגד
נאשמים

1. מחמוד בן ג'יברין הזייל
על-ידי ב"כ עו"ד הילה טל
2. נופר בת דוד דסיה על-ידי ב"כ עו"ד עמית דויטשר

החלטה בטענה מקדמית

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס לשניהם עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 1274(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; כמו כן, לנאשם 1 בלבד, מיוחסת גם עבירה של איומים, בניגוד לסעיף 192 לאותו חוק.

כתב האישום ענינו, בתמצית, אירוע מיום 30.05.17, בשעת לילה, בו נתבקש הנאשם 1, על ידי פקח עירוני ומספר שוטרים עירוניים, להזדהות וכן לרוקן כוס שתיה אלכוהולית שהחזיק בידו, אך סירב לכך. ובהמשך - כשתפס שוטר את ידו במטרה לשפוך את המשקה - תקף אותו ואף איים על השוטרים, כשהנאשמת 2 תוקפת גם היא את השוטרים.

בטרם מענה לכתב האישום, העלתה ההגנה טענה מקדמית, על פיה - יש להורות על ביטול כתב האישום, וזאת מאחר שבעקבות טענות הנאשמים בחקירה, כי הופעלה כלפיהם אלימות, הועבר חומר החקירה בענינם לבחינת מח"ש, אשר סגרה הטיפול בתלונה בלא לקבל את עמדתם.

נטען, כי על אף שבתיק החקירה מכתבים, הממוענים לכל אחד מן הנאשמים, בהם מתבקשים להגיע למשרדי מח"ש ולהגיש תלונה מפורטת, ככל שרצונם בכך - הרי אין חיוב כלשהו, שהמכתבים נשלחו לנאשמים.

נטען, כי תיק החקירה במח"ש נגנז מחוסר מעש, כאשר הנאשמים לא היו מיודעים בדבר האפשרות להגיש תלונה.



בתגובה לטענה המקדמית, טענה התביעה, כי מבירור אל מול מזכירות מח"ש עלה, שנשלחו מכתבים בדואר רשום לכל אחד מהנאשמים, לכתובתם המעודכנת במשרד הפנים ובמשטרת ישראל, בהם הוזמנו לבוא ולהגיש תלונה מפורטת, ככל שרצונם בכך. מאז משלוח המכתבים - חלפו למעלה משנתיים, במהלכם לא פנה מי מהנאשמים למשרדי מח"ש וזאת, גם לאחר שמונה סניגור לייצגם.

עוד נטען, כי ביטול כתב האישום הוא צעד השמור למקרים חריגים.

בתשובה לתגובת התביעה נטען, כי מבירור אל מול דואר ישראל עלה, שהמכתבים הרשומים שנשלחו, הוחזרו, אם כי לא ניתן לדעת את סיבת ההחזרה. ברם, ברור, שהמכתבים לא הגיעו ליעדם.

לאחר שבית המשפט עיין בטענה המקדמית, בתגובה ובתשובה - אינו מוצא לקבל הטענה המקדמית.

ההגנה תומכת יתדותיה בפסק הדין רע"פ 3588/16 **אלקובי ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - 2017), שם ניתן תוקף להסכמה בין הצדדים, לפיה, ככל שקיימות תלונות הדדיות בין אזרח לבין שוטר - תתקבל ההחלטה בשאלת הגשת כתב האישום נגד האזרח רק לאחר סיום הבירור במח"ש והגשת "אישור שפיטה".

עוד צוין, באותו פסק דין, כי פרקליטות המדינה הודיעה, באותו מועד, כי אכן יתקיים מעקב אחר שליחת מכתבי הידוע ממח"ש למתלוננים הפוטנציאליים.

בנסיבותיו של אותו מקרה - לאור כך שלא הוכח, שהתקבל מכתב אצל האזרחיות שהתלוננו - הוקפא ההליך הפלילי על מנת שניתן יהיה לברר התלונה במח"ש. ודוק: כתב האישום לא בוטל, אלא בירור ההליך עוכב לתקופה קצרה.

יצוין, כי המדובר, בסופו של דבר, בפסק דין המתעד הסכמה דיונית ולא בקביעת הלכה מנומקת.

במקרה דנן, לאחר בירור שנערך עלה - כי נשלחו הודעות בדואר רשום למתלוננים, בדבר זכותם להגיש תלונה מפורטת במח"ש.

נקודת המוצא היא, כי מי שמעוניין להגיש תלונה על מעשים שנעשו כלפיו - עליו ליזום הליך זה, שכן, הוא בעל הדבר.

אכן, נקבע בפסיקה, כי במקרה בו קיים חיווי כלשהו, במהלך החקירה המשטרתית, או עולה טענה, כי הופעלה אלימות מצד השוטרים - יועבר העניין לבחינת מח"ש. אין מחלוקת, כי משטרת ישראל פעלה בהתאם לנוהל זה.

מכאן - השאלה היא, מה היקף החובה המוטל על מח"ש, כאשר נתקבל חיווי מסוג זה.



בהתאם להסכמה הדיונית שפורטה במקרה **אלקובי** דלעיל - התחייבה המדינה, כי יערך מעקב אחר משלוח ההודעות. מעקב כזה - נערך.

בית המשפט אינו מוצא, כי ראוי להטיל על מח"ש נטל לפעולה אקטיבית לאיתור מתלוננים פוטנציאליים, לאחר שנשלח דואר רשום לכתובתם הרשמית, אם הודעה שנשלחה לכתובת רשמית - חזרה.

מי שסבור, כי נפגע על ידי רשות כלשהי, לרבות משטרת ישראל - עליו להניע את גלגלי הליך התלונה ואם הקלו עליו, במובן זה, שמשטרת ישראל מעבירה את הדיווח הראשוני - אין הדבר מביא למסקנה, כי יוכל לשבת בחוסר מעש עד אשר תמשוך אותה יחידת מח"ש בציציות ראשו לבוא ולהתלונן.

כאמור, גם בפרשת **אלקובי** דלעיל - שם לא היה אישור על משלוח המכתבים - לא בוטל כתב האישום, אלא ההליך הפלילי עוכב לזמן קצר, כדי לאפשר בירור התלונה.

במקרה דנן - עברו מעל שנתיים ימים מאז האירוע והנאשמים - לא זו בלבד שלא פנו להגיש תלונה בעצמם, אלא אף לא עשו כן, לאחר שמונו סניגורים לייצג כל אחד מהם.

הצורך בקביעת מנגנון חיצוני להעברת התלונה ישירות למשטרת ישראל ולהחשת הטיפול בה - נוגע, בעיקרו, לחשודים המצויים במעצר, או בתנאים מגבילים, מצב בו קשה עליהם לטפל בעניניהם.

הרחבת קביעות אלה גם למצב בו - מדובר בנאשמים ששוחררו בערובה, או כלל לא נעצרו, ואינם מגלים כל ענין בהגשת תלונה, במהלך תקופה כה ארוכה - יש בה כדי להטיל נטל כבד על הרשות, שאינו נדרש.

פעולות, בעולם המעשה, מלמדות על כוונות ועל מחשבות יותר מאשר מילים. אם במשך יותר משנתיים - לא הביע מי מהנאשמים ענין בהגשת התלונה - זמן רב לאחר ששוחררו ממעצרם - הרי החלטת מח"ש לראות בהם, כמי שזנחו את התלונה - היא הגיונית ומסתברת. וזאת גם אם אין תיעוד על הגעת המכתב לידיהם (להבדיל ממשלוח המכתב).

הוסף לאמור, בדיון הפלילי - ככל שמדובר במשלוח הזמנות, מכתבי ידוע לפני הגשת כתב אישום, דוחות ברירת משפט, ברירת קנס ועוד - הדיון הוא, כי די לרשויות החקירה והתביעה, במשלוח דואר רשום. אין כל סיבה להטיל על מח"ש חובה במדרג אחר.

על ההגנה יהיה להשיב לאישום בתוך 7 ימים מהיום בכתב (לרבות פירוט גדר הכפירה, התיחסות לטענת אליבי, טענת זוטא וכן רשימת העדים לחקירה). הצדדים יהיו ערוכים לדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ בדיון הקרוב.



המזכירות תשגר ההחלטה לצדדים.

המזכירות תעקוב אחר הגשת המענה במועד.

ניתנה היום, ז' חשוון תש"פ, 05 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.